Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | Ἐν Ἀθήναις, 26 Φεβρουαρίου 1927 | Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 13

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καπετάνιο, φώναξε ξαφνικὰ ἕνας ναύτης. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ βρῆκα. Εἶν' ἕνα καλάθι ἀπὸ λυγαριά. Εἶναι κομμένο στὰ πλευρά, μὰ δὲν βλέπω τίποτα μέσα.

Ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ παιδὶ ἔτρεξαν ἐκεῖ ποὺ δεῖχνε ὁ ναύτης.

—Αὐτὸ εἶναι! εἶπε εὐθὺς ὁ Μοκοκό.

— Ναί, ναί, ἔκαμε ὁ πλοίαρχος ἀνήσυχος, βλέποντας μερικὲς βέργες τοῦ καλαθιοῦ ματωμένες. Βρήκαμε τὸ κλουβί. Μὰ ποῦ νάναι ἄραγε τὸ πουλάκι;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Μέσα στ' ἀμπάρι

Τί εἶχε γίνει ἡ μικρή μας φίλη Ἰσλὲ ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ τὴν ἀφίσαμε, κρεμασμένη στὴν ἄκρη τῆς ἀλυσίδας, νὰ κατεβαίνει στὴ σκοτεινὴ ἀποθήκη τοῦ πλοίου;

Τρόμαξε πολὺ καθὼς εἶδε ὅτι κατέβαινε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὕστερα, εὐθὺς μόλις τὸ καλάθι της στάθηκε ἀκίνητο, ἄκουσε τὸ σκέπασμα νὰ τρίζει. Ἕν' ἄλλο δέμα εἶχε καθίσει ἀπὸ πάνω του. Εὐτυχῶς τὸ καλάθι ἦταν γερὸ καὶ βάστηξε. Ὕστερα ἦρθε κι' ἄλλο δέμα κι' ἄλλος. Σάκκοι, βαλίτσες, κάσσες, σωρεύτηκαν ἀπάνω ἀπὸ τὴν καϊμένη τὴν Ἰσλέ. Τέλος ἔγινε σιωπή. Τὸ φόρτωμα εἶχε τελειώσει.

Ἡ Ἰσλὲ ἤξερε ὅτι θὰ περνοῦσε ὁλάκερη τὴ νύχτα στὸ καλάθι της. Ταχτοποιήθηκε λοιπὸν ὅπως μπόρεσε καὶ ξαπλώθηκε ἀπάνω στὰ στρώματα ποὺ τῆς εἶχε βάλει ὁ προνοητικὸς Μοριμπά. Εὐτυχῶς τὸ καλάθι εἶχε πέσει τοῦ μάκρους καὶ τὴ χωροῦσε. Ναί, μὰ ὕπνος δὲν ἐρχόταν ἀπόψε στὰ μάτια της. Ὁ ὕπνος, βλέπετε, εἶν' ἕνας ἀγαθὸς γέρος μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ γένεια, ποὺ γυρίζει κάθε βράδυ στὰ κρεββάτια ὅλων τῶν παιδιῶν καὶ τοὺς κλείνει γλυκὰ τὰ βλέφαρα. Τί δουλειὰ ὅμως ἔχει στ' ἀμπάρια τῶν βαποριῶν, ὅπου κρύβουνται τ' ἄταχτα παιδιὰ ποὺ τόχουν σκάσει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ μπαμπᾶ τους;

Ἔτσι ἡ Ἰσλὲ ἀγρυπνοῦσε. Ζεσταινόταν, στενοχωριόταν, ἵδρωνε. Τ' αὐτιά της ἄρχισαν νὰ βουΐζουν κι' ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ μέσα στὴ βαθύτατη σιγή. Ὕστερα, τὸ κεφάλι της βάρυνε, ἡ ἀναπνοή της γινόταν πιὸ γρήγορη.

— Μὰ τί ἔχω λοιπόν; ψιθύρισε μοναχή της. Μήπως εἶμαι ἄρρωστη;...

Ἀληθινά, ὁ ἀέρας ἦταν λίγος ἐκεῖ μέσα, τὸ κορίτσι κινδύνευε νὰ πάθει ἀσφυξία.

Τότε συλλογίστηκε τὸ μπουκάλι μὲ τὸ νερό, ποὺ εἶχε βάλει στὸ καλάθι της ὁ Μοριμπά. Ἔψαξε μέσα στὸ σκοτάδι, τὸ βρῆκε, ἤπιε. Αὐτὸ τῆς ἔκαμε καλὸ καὶ προσπάθησε πάλι ν' ἀποκοιμηθεῖ.

Μὰ εὐθὺς ἡ ζάλη ξανάρχισε καὶ τώρα ἡ μικρὴ κυριεύθηκε ἀπὸ τρελλοὺς φόβους κι' ἀπίστευτες παραισθήσεις: Θαρροῦσε πὼς ὅλα γύριζαν τριγύρω της, πὼς ἦταν μέσα στὴ θάλασσα καὶ πνιγόταν, πὼς ἄκουγε καμπάνες νὰ χτυποῦν ἀπὸ μακριά. Ἕνας φρικτὸς ἐφιάλτης τῆς πλάκωνε τὸ στῆθος κι' ἡ φαντασία της ἔφερνε μπροστά της τὶς τρομερότερες εἰκόνες: ἔβλεπε ὅτι βρισκόταν στὴν κόλαση κι' ὅτι ἄπειρα φριχτὰ κι' ἄγνωστα πλάσματα τὴ βασάνιζαν, γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσουν ἐπειδὴ ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Μάζεψε ὅμως ὅλη τὴ δύναμή της, ἔδιωξε ἀπὸ τὸ νοῦ της τὶς μαῦρες αὐτὲς ἰδέες καὶ προσπάθησε ν' ἀνοίξει τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ.

Μὰ τὸ σκέπασμα δὲν σάλευε καθόλου κι' ἡ μικρή, μὴ γνωρίζοντας πὼς ἦταν θαμμένη κάτω ἀπὸ ἕνα σωστὸ βουνὸ φορτώματα, πολεμοῦσε καὶ ἵδρωνε μιὰν ὁλάκερη ὥρα τοῦ κάκου!

Ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ὅλες οἱ προσπάθειές της ἔβγαιναν ἀνώφελες, τὴν ἔπιασε ξαφνικὰ ἕνας φόβος, ἕνας μεγάλος κι' ἀνίκητος φόβος...

— Χάνομαι, φώναξε. Ἀχ, θὰ πεθάνω ἐδῶ μέσα! Πνίγομαι! Βοήθεια! Βοήθεια!

Μὰ οἱ φωνές της ἔσβυναν μέσα στὸ βαθύτατο καὶ σιωπηλὸ σκοτάδι.

Τέλος, ἔπεσε κάτω ἀποκαμωμένη, ματωμένη, ἐξαντλημένη,

«—Ἔννοια σας, μικρά μου, ἐγὼ θὰ τὰ κανονίσω ὅλα...»

κι' ἔμεινν' ἔτσι ἀκίνητη ὥρα πολλή...

Εὐτυχῶς ὁ ἀέρας δὲν ἔλειπε ὁλότελα, κι' ἡ μικρὴ τώρα ἄρχιζε νὰ συνεθίζει στὴν ἀραιὴ αὐτὴ ἀτμόσφαιρα.

—Ἀλήθεια, γιατὶ ἄραγε δὲν ἄνοιγε τὸ σκέπασμα; συλλογιζόταν. Μήπως γελάστηκε ὁ Μορίμπᾶ κι' εἶχε δέσει πολὺ σφιχτὰ τὰ σχοινιά;

Ξαφνικὰ θυμήθηκε τὸ χτύπημα ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ καλάθι καὶ τότε μόνο κατάλαβε τὴ θέση της.

—Ἄλλα δέματα εἶναι ἀπὸ πάνω μου! εἶπε μὲ τρόμο.

Μὰ τὸ μυαλό της γρήγορα συνήθισε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα κι' ἄρχισε πάλι νὰ συλλογίζεται πῶς θὰ ἐλευθερωνόταν.

—Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ βγῶ ἀπὸ πάνω, εἶπε, πρέπει νὰ κοιτάξω νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ πλάϊ.

Πῆρε λοιπὸν τὸ μαχαίρι τοῦ Μορίμπᾶ κι' ἄρχισε νὰ κόβει τὶς λυγαριὲς τοῦ καλαθιοῦ. Μὰ οἱ βέργες ἦταν γερὲς καὶ χρειάστηκε νὰ κουραστεῖ πάρα πολλὴν ὥρα. Ψάχνοντας μέσα στὸ σκοτάδι, κατάφερε νὰ περάσει τὸ χέρι της ἀπὸ τὴν τρύπα ποὺ εἶχε ἀνοίξει.

Μὰ τότε τὴν περίμενε ἄλλη ἀπογοήτευση: Τὸ χέρι της συνάντησ' ἕνα ἐμπόδιο. Ἦταν ἕν' ἄλλο δέμα, μεγάλο καὶ βαρύ. Προσπάθησε νὰ τὸ σπρώξει, μὰ στάθηκε ἀκίνητο.

Ὥστε ἦταν χαμένοι ὅλοι της οἱ κόποι;

Ὄχι, ἕνας κόπος πολὺ σπάνια εἶναι ὁλότελα χαμένος. Κατάλαβε τώρα ὅτι ἀνάσαινε πιὸ εὔκολα, πιὸ ἐλεύθερα. Ὁ ἀέρας ἔμπαινε ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ τὴ ζωογονοῦσε.

Τώρα κάθησε καὶ σκέφτηκε φύχραιμα: Ἔπρεπε ν' ἀγωνιστεῖ ἀκόμη ἢ νὰ περιμένει ὥς τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μοκοκὸ θὰ φρόντιζε νὰ τὴν ἐλευθερώσει;

Προτίμησε νἀγωνιστεῖ ἀκόμη, γιατὶ ποιὸς ξέρει πόσο ἔμελλε νἀργήσει ὁ μικρός της φίλος.

Ἀφοῦ ἔκοψε τὸ καλάθι, γιατὶ νὰ μὴν ἐπιχειρήσει νὰ κόψει καὶ τἄλλο δέμα ποὺ ἦταν ἐμπρός της; Τὸ ψηλάφησε καὶ εἶδε ὅτι ἦταν μιὰ κάσσα ἀπὸ φιλὸ ξύλο, ποὺ εὔκολα τοῦ ἔσπασε καὶ τ' ἄνοιξε. Τὰ χέρια της πληγώθηκαν καὶ μάτωσαν, μὰ ἡ Ἰσλὲ κοίταζε πάντα τὸ σκοπό της. Τὰ βάσανά της δὲν εἶχαν τελειώσει: Ἡ κάσσα ἦταν γεμάτη ρούχα καὶ ὀφάσματα. Ἄρχισε τότε νὰ τὴν ἀδειάζει γρήγορα-γρήγορα καὶ νὰ πετᾷ τὰ ἐμπορεύματα πίσω της, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ βρῆκε τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς κάσσας. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὴν ἔσπασε κι' αὐτή.

Ἐπιτέλους βγῆκ' ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακή της!

Εἶχε σωθεῖ; Ἔ, ὄχι ἀκόμη!

Αὐτὴ περίμενε νὰ βρεθεῖ ἔξω, στὸν ἀέρα, στὸ φῶς, μὰ εἶδε ὅτι βρισκόταν μέσα σ' ἕνα θεοσκότεινο διάδρομο, ἀνάμεσα σὲ ψηλοὺς σωροὺς ἀπὸ δέματα. Παντοῦ πίσσα τὸ σκοτάδι. Ἀπὸ ποῦ ἔπρεπε τώρα νὰ πάει;

Ἀρχίζει πάλι νὰ φωνάζει βοήθεια. Μὰ τώρα ἕνας ὑπόκωφος καὶ ἄγνωστος θόρυβος σκεπάζει τὴ φωνή της.

Ἡ Ἰσλὲ δὲν ἔχει ἀνεβεῖ ποτέ της σὲ βαπόρι, γιατὶ ξέρουμε πῶς δὲν εἶχε κάμει βῆμα ἀπὸ τὸ χωριό της. Ὥστε δὲν ξέρει ὅτι ἡ βουὴ αὐτὴ εἶναι ἡ μηχανὴ ποὺ δουλεύει μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ βαποριοῦ.

Ξαφνικά, ἀντηχεῖ ἕνας τρομερὸς πάταγος μέσα στὸ σκοτάδι. Ἕνας σωρὸς ἀπὸ δέματα γκρεμίστηκε κι' ἡ Ἰσλὲ ἔπεσε χάμω, πληγωμένη, ἐξαντλημένη, ἀναίσθητη...

* * *

Ἡ Ἰσλὲ ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ ἀντικρύζει σκυμμένο ἀπάνω της τὸ κόκκινο πρόσωπο κάποιου, ποὺ τὴν κοιτάζει, φωτίζοντας μ' ἕνα φανάρι.

— Νά, σάλεψε!.. Δὲν εἶναι πεθαμένη! λέει ἡ φωνὴ τοῦ ἀγαθοῦ πλοιάρχου, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τόσης ὥρας ἀναζητήσεις, εἶχε ἀνακαλύψει τὴν Ἰσλέ, πλακωμένη ἀπὸ τὰ δέματα.

Εὐθὺς ἔτρεξαν οἱ ναῦτες κι' ἡ μικρὴ ἔνοιωσε νὰ τὴ σηκώνουν ρωμαλέα χέρια. Ἐπιτέλους μιὰ ἀχτίδα φῶς τῆς χτύπησε τὰ μάτια. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν κρατοῦσε, ἀνέβαινε μιὰν ἀτέλειωτη σκάλα. Ὅσο ἀνέβαινε, τόσο δυνάμωνε τὸ φῶς· ὥς ποὺ ξαφνικὰ ἀντίκρυσε μπροστά της τὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τὴν ἀπέραντη θάλασσα.

Πῆρε μιὰ βαθύτατη ἀναπνοὴ καὶ κοίταξε χαμογελώντας τοὺς σωτήρες της, ποὺ τὴν εἶχαν καθίσει σ' ἕνα μπάγκο τοῦ καταστρώματος.

—Ἀχ, εἶπε, ὡραῖος εἶναι γαλανὸς οὐρανός!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ

Στὴν αὐλή, στὴν αὐλή,
ποὺ λαλεῖ κάθε αὐγὴ
τὸ χαρούμενο ὀρνίθι,

Ἡ γλυκειά μας γιαγιὰ
—τί χαρά, τί χαρά!—
θὰ μᾶς πεῖ παραμύθι.

Στὴν αὐλή, στὴν αὐλή,
κάθε βράδυ κι' αὐγή,
χίλια χάδια καὶ μάγια.

Ἡ βρυσούλα λαλεῖ,
τὸ φεγγάρι φιλεῖ
τὴ μηλιὰ καὶ τὴ βράγια.

Στὴν αὐλή, στὴν αὐλή,
σὰ γλυκόλαλοι αὐλοί,
τραγουδοῦνε τἀηδόνια.

Μέσα κεῖ μιὰ ζωὴ
λουλουδένια, τρελλή.
—Πῶς περίσσαν τὰ χρόνια!

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΞΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν περιφρόνηση ποὺ τοῦ εἶχαν δείξει τὸ περασμένο βράδυ οἱ ἀγριόχηνες, καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἔννοιωθε μεγάλη εὐχαρίστηση, ἂν μποροῦσε νὰ τοὺς δεῖξῃ τώρα κι' αὐτός, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος, ὅσο μικρὸς κι' ἂν εἶναι, εἶναι πάντοτε ἀνώτερος ἀπὸ ὅλα τἄλλα πλάσματα.

Ποῦ καὶ ποῦ φώναζε τὸν σκύλο ποὺ ἔτρεχε μπροστά, νἀφήσῃ κάτω τὴν ἀγριόχηνα..

— Τί σκύλος εἶσαι καὶ δὲν ντρέπεσαι νὰ κλέβῃς μιὰ χήνα; τοῦ φώναξε. Ἄφησέ την ἀμέσως, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ δῆς τί ξύλο ποὺ ἔχεις νὰ φᾷς. Ἄφησὲ τὴν, σοῦ λέω, εἴδεμὴ θὰ σὲ μαρτυρήσω στὸν ἀφεντικό σου.

Ὅταν ἡ κυρὰ-Μαριὼ κατάλαβε ὅτι τὴν περνοῦσαν γιὰ σκυλί, τὸ πρᾶγμα τῆς φάνηκε τόσο ἀστεῖο, ὥστε παρ' ὀλίγο νἀφήσῃ τὴ χήνα νὰ πέσῃ κάτω. Ἡ κυρὰ-Μαριὼ ἦταν μεγάλη κλέφτρα καὶ δὲν τῆς ἔφτανε νὰ κυνηγᾷ τὰ ποντίκια καὶ τοὺς ἀρουραίους, ἀλλὰ τρόπωνε ἀκόμη καὶ μέσ' στὶς αὐλὲς κι' ἄρπαζε τὶς χῆνες καὶ τὶς κότες ἀπὸ τὰ κοτέτσια. Ἤξερε ὅτι ὁλόκληρος ὁ τόπος γύρω τὴ φοβόταν. Καὶ τώρα νὰ τὴ φοβερίζουν κιόλας; Ἕνα τέτοιο ἐξωφρενικὸ πρᾶγμα δὲν θυμόταν νὰ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια.

Ὁ Νίλς ἔτρεχε μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του. Τοῦ φαινόταν σὰν νὰ ἔφευγαν ἀπὸ μπροστά του οἱ χονδροὶ κορμοὶ τῶν δένδρων κι' ἡ ἀπόσταση ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπ' τὴν ἀλεποῦ γινόταν ὁλοένα μικρότερη. Στὸ τέλος πλησίασε τὴν κυρὰ-Μαριὼ τόσο κοντά, ὥστε μποροῦσε νὰ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὴν οὐρά.

—Τώρα θὰ σοῦ τὴν πάρω τὴ χήνα! εἶπε· κι' ἄρπαξε τὴν οὐρὰ τῆς ἀλεποῦς ὅσο πιὸ σφιχτὰ μποροῦσε.

Δὲν ἦταν ὅμως τόσο δυνατὸς ὥστε νὰ κάνῃ τὴν κυρὰ Μαριὼ νὰ σταματήσῃ. Ἡ ἀλεποῦ τὸν τραβοῦσε ἀπὸ πίσω της τρέχοντας μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε σήκωνε ψηλὰ σὰ σύννεφο τὰ πεσμένα φύλλα ἀπὸ τὶς ὀξυές.

Τώρα ὅμως κατάλαβε κι' ἡ κυρὰ-Μαριὼ πόσο λίγο ἐπίφοβος ἦταν ὁ ἐχθρός της. Σταμάτησε, ἀκούμπησε τὴ χήνα χάμω, ἔβαλε ἀπάνω της τὸ μπροστινό της πόδι, ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ τῆς φύγῃ, κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὴν δαγκάσῃ στὸ λαιμό. Δὲν μπόρεσε ὅμως νἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ καὶ νὰ μὴν κοροϊδέψῃ μιὰ σταλιὰ τὸν πισπιρίγκο ποὺ βρισκόταν πίσω της.

— Πήγαινε, τρέξε νὰ μὲ μαρτυρήσῃς στὸν ἀφεντικό μου, εἶπε, γιατὶ τούτη τὴ στιγμὴ θὰ σοῦ τὴν πνίξω ἐγὼ τὴ χήνα σου.

Ὁ μικρὸς τὰ ἔχασε ὅταν ἀντίκρυσε μπροστά του τὸ μυτερὸ μουσούδι τῆς ἀλεποῦς κι' ἄκουσε τὴ βραχνὴ καὶ κακιὰ φωνή της. Ἦταν ὅμως τόσο θυμωμένος ποὺ ὁ κλέφτης τὸν περιγελοῦσε, ὥστε δὲν πρόφθασε νὰ νοιώσῃ φόβο. Ἄρπαξε μονάχα τὴν οὐρὰ ἀκόμη πιὸ σφιχτὰ ἀπὸ πρίν, στηρίχθηκε στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου καί, τὴν ὥρα ποὺ ἡ ἀλεποῦ ἄνοιξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ δαγκάσῃ τὸ λαιμὸ τῆς χήνας, ὁ Νίλς τὴν τράβηξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη.

Ἡ κυρὰ-Μαριὼ ξαρνιάστηκε τόσο πολύ, ὥστε τραβήχθηκε χωρὶς νὰ θέλῃ δυὸ βήματα πίσω, κι' ἔτσι ἡ χήνα μπόρεσε νὰ τῆς ξεφύγῃ. Πετοῦσε ἄτακτα καὶ βαριὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιατὶ οἱ φτερούγες της ἦταν πληγωμένες καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας μποροῦσε νὰ τὶς μεταχειριστεῖ. Καὶ καθὼς ἦταν νύχτα, δὲν ἔδλεπε τίποτε μέσα στὴ σκοτεινιὰ τοῦ δάσους. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν μπόρεσε νὰ βοηθήσῃ διόλου τὸν μικρό, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ ἕνα ἄνοιγμα μέσα στὰ φύλλα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πετάξῃ πάλι κατὰ τὴ λίμνη.

Τότε ἡ κυρὰ Μαριὼ ρίχτηκε στὸν μικρό.

— Μιὰ καὶ μοῦ ξέφυγε ἡ χήνα, ἂς φάω τοὐλάχιστο τοῦτον ἐδῶ, εἶπε· καὶ ἡ φωνή της μόλις ἀκουγόταν, τόσο ἔτρεμε ἀπὸ τὸ θυμό.

— Ὤ, μὴν τὸ βάζῃς μὲ τὸ νοῦ σου πὼς θὰ τὸ κατχέρῃς, εἶπε ὁ μικρός.

Ἦταν τώρα ἐνθουσιασμένος ποὺ μπόρεσε νὰ σώσῃ τὴν ἀγριόχηνα. Κρατιόταν ἀκόμη σφιχτὰ-σφιχτὰ ἀπὸ τὴν οὐρὰ τῆς ἀλεποῦς καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ πάνω της, ὅταν ἐκείνη γύρισε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ τὸν φᾷ. Καὶ τότε ἄρχισε ἕνας χορὸς μέσα στὸ δάσος ποὺ τὰ φύλλα ἀπὸ κάτω σηκωνόνταν σὰ σύννεφο. Ἡ ἀλεποῦ γύριζε γύρω-γύρω, ἀλλὰ καὶ ἡ οὐρὰ της γύριζε μαζί, καὶ ὁ μικρὸς ποὺ ἦταν κρεμασμένος ἀπὸ πάνω της, κι' ἔτσι ἡ κυρὰ-Μαριὼ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πιάσῃ.

Ὁ Νίλς ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἐπιτυχία του, ποὺ στὴν ἀρχὴ γελοῦσε μονάχα καὶ κοροϊδευε τὴν ἀλεπού. Ἡ κυρὰ-Μαριὼ ὅμως εἶχε ἐπιμονὴ κ' ὑπομονὴ ὅπως ἔχουν ὅλοι οἱ παλιοὶ κυνηγοί, καὶ στὸ τέλος ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ φοβᾶται ὅτι στ' ἀλήθεια ἡ ἀλεποῦ μποροῦσε νὰ τὸν πιάσῃ.

Τότε εἶδε μπροστά του μιὰ μικρὴ ὀξυά, ἴσια καὶ λυγερή, ποὺ ὀψωνόταν μόνη αὐτὴ τόσο μικρὴ ἀνάμεσα στἄλλα μεγάλα δένδρα. Στὴ στιγμὴ ἄφησε τὴν οὐρὰ τῆς ἀλεποῦς καὶ σκαρφάλωσε πάνω στὸ δεντράκι. Ἡ κυρὰ-Μαριὼ ὅμως εἶχε πάρει τέτοια φόρα, ὥστε ἔκανε ἀκόμη μιὰ βόλτα ὁλόκληρη γύρω ἀπὸ τὴν οὐρά της.

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ χορεύῃς περισσότερο, τῆς φώναξε ὁ Νίλς ἀπὸ ψηλά.

Ἡ ἀλεποῦ ἦταν ἔξω-φρενῶν. Αὐτὸ τὸ ρεζιλίκι ποὺ τῆς ἔτυχε, νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ τσακώσῃ ἕναν τοσοῦτο πισπιρίγκο τόσο δά, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωνέψῃ. Ξαπλώθηκε λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο γιὰ νὰ φυλάῃ τὸν μικρό.

Ὁ Νίλς δὲν ἤταν καὶ τόσο ἀναπαυτικὰ ἐπάνω στὸ δέντρο. Καθόταν καβαλλικευτὰ σ' ἕνα πολὺ λεπτὸ κλαράκι κι' ἡ μικρὴ ὀξυὰ δὲν ἤτανε τόσο ψηλὴ ὥστε νὰ φθάνῃ ὡς τ' ἄλλα δέντρα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πηδήσῃ ὁ Νίλς σὲ κανέν' ἀπ' αὐτά. Οὔτε καὶ νὰ κατέβῃ τολμοῦσε πιά. Ἐκρύωνε καὶ κόντευε νὰ κοκκαλιάσῃ ποὺ νὰ μὴν μπορῇ πιὰ νὰ σταθῇ ἐπάνω στὴν ὀξυά. Νύσταζε κιόλας ὑπερβολικά, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἄχ, εἶναι φοβερὸ νὰ εἶναι κανεὶς τὴ νύχτα μὲς στὸ δάσος μοναχός. Τώρα καταλάβαινε τί πάει νὰ πῇ στ' ἀλήθεια νὰ εἶναι νύχτα. Ἦταν σὰ νὰ εἶχαν μαρμαρώσει ὅλα γύρω του καὶ σὰ νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ ζωντανέψουν ποτὲ πιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ'.

Ἔπρεπε τώρα νὰ ντυθοῦν, νὰ μεταμορφωθοῦν. Κι' ἔβαλαν γρήγορα-γρήγορα τὰ μασκαράτικα: ὁ Μπέμπης τὴ φουστανέλλα κι' ἕνα ψεύτικο μουστάκι ποὺ τὸν ἔκανε σὰ μεγάλο· κι' ὁ χοντρο-Φούσκας τὴ βράκα καὶ τὰ λοιπά.

Ἀρματώθηκαν κιόλα, ἐννοεῖται. Ὁ Μπέμπης ἔχωσε στὸ σελάχι του τὸ ψευτοπιστόλι καὶ τὴ ψευτοχαντζάρα (τὸ μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ, θυμᾶστε...) κι' ἔσιαξε μιὰ κλάρα ποὺ τὴν κρατοῦσε γιὰ τουφέκι. Ὁ Φούσκας πάλι ζώστηκε τὸν κολοκοτρώνη του, τἀγιοβασιλιάτικο πιστολάκι του, καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὴ σφεντόνα. Ἔπειτα κοίταξαν καὶ θαύμασαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Τί ἄντρας φοβερὸς ἔγινες, Φούσκα! εἶπε ὁ Μπέμπης. Κι' ἐγὼ νὰ σ' ἔβλεπα νύχτα, θὰ φοβόμουν.

— Ἐσὺ κι' ἂν ἔγινες, μὲ τὸ μουστάκι σου! ἀποκρίθηκε ὁ Φούσκας. Ἐγὼ

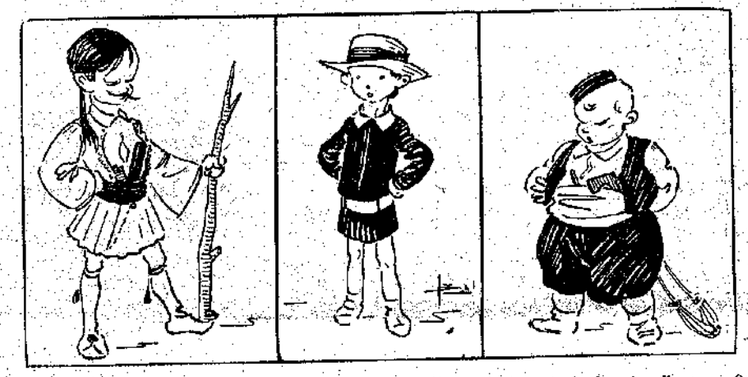

σὲ φοβᾶμαι ποὺ σὲ βλέπω κι' ἂς εἶν' ἀκόμα μέρα. Κρῖμας νὰ μὴν ἔχουμε δῶ ἕναν καθρέφτη νὰ βλεπόσουν!

— Καλύτερα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπέμπης, γιατὶ μπορεῖ νὰ φοβόμουν κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό μου, ὅπως φοβόταν, ἅμα κοίταζε τὰ μούτρα του στὸν καθρέφτη, ἕνας μεγάλος παλικαράς.

Τἄβλεπε, τἄκουγε αὐτὰ ὅλα ἡ Φεβρονία καὶ ζήλευε. Στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ.

— Ἀμ' ἐγώ; εἶπε· ἔτσι θὰ μείνω ἐγώ;.. Ἄ, δὲν παίζω!

— Ἔχει δίκιο, ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ ἀρχιλήσταρχος. Πρέπει νὰ μασκαρευτῇ κι' ἡ Φεβρονία, γιὰ νὰ μὴ γνωρίζεται. Σ' ὅλες τὶς ἱστορίες κιόλα ποὺ διάβασα, οἱ ψυχοκόρες τῶν λῃστῶν ἦταν ντυμένες ἀγοριστικα.

— Ναί, ναί, ἀγόρι νὰ ντυθῶ! φώναξε τὸ ἀγοροκόριτσο.

Καὶ χώθηκε στὴ «σπηλιά», φόρεσε τὰ ρούχα τοῦ Μπέμπη καὶ ξαναβγῆκε ἀπὸ κεῖ-μέσα μεταμορφωμένη σ' ἕνα τέλειο ἀγοράκι. Ἔτσι δὲν εἶχε πιὰ λόγο νὰ ζήλευῃ κι' ἦταν ὅλη χαρὰ ἡ τρελομπούλα ἡ Φεβρονία.

Ὅσο γιὰ τὸ Σπίθα καὶ τὸ Βουκεφάλα, αὐτοὶ οἱ δυὸ μόνο ἔμειναν ἀμασκάρευτοι· δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ζήλευαν γι' αὐτὸ καθόλου...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"ΕΝΑΕΡΙΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ,,

Ἀγαπητοί μου,

ΙΧΑ πολὺν καιρὸ νὰ ρίξω μόνος μου γράμμα στὸ Ταχυδρομεῖο καί, προχθὲς ποὺ πῆγα ἐκεῖ, εἶδα ἕνα πρᾶγμα ποὺ τὸ θέλεπα πρώτη φορά! Ἀπέξω, δίπλα στὶς θυρίδες τοῦ μεγάλου γραμματοκιβώτιου, ἔχουν βάλει κι' ἕνα μικρό, κίτρινο, μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ἐναέριον Ταχυδρομεῖον».

Ἀ, τί ἐντύπωση ποὺ μοῦ ἔκαμε, τί συγκίνηση μπορῶ νὰ πῶ... Ὁρίστε! τώρα ἔχουμε κι' ἐναέριο ταχυδρομεῖο! Θὰ ρίχνῃς σ' ἐκεῖνο τὸ κίτρινο κουτί ἕνα γράμμα καί, σὲ λίγες ὧρες, θὰ φτάνῃ μὲ ἀεροπλοιο στὸ Μπρίντιζι ἢ στὴν Πόλη! Τὸ γράμμα σου δηλαδὴ θὰ φτάνῃ πιὸ γρήγορα τώρα στὴν Εὐρώπη, παρὰ ἄλλη φορὰ τὸ τηλεγράφημά σου. Θὰ γράψῃς, νὰ ποῦμε, ἐδῶ τὸ πρωί, καὶ τὸ μεσημέρι θὰ σὲ διαβάζῃ ὁ ἀνταποκριτής σου, — ὁ φίλος σου, ὁ συγγενής σου, — στὴ Ρώμη ἢ στὸ Μιλάνο!

Μοῦ φαινόταν σὰν ψέμμα. Κοίταζα μὲ δυσπιστία τὸ κίτρινο ἐκεῖνο κουτί. Καὶ θυμήθηκα κάποιον Σάχη τῆς Περσίας ποὺ ὅταν πῆγε, γιὰ πρώτη φορά, στὸ Παρίσι,—τὸν παλιὸ καιρό, ὅταν ἡ Περσία δὲν εἶχε ἀκόμα Ταχυδρομεῖα σὰν τὰ εὐρωπαϊκά,—τελείωσε ἕνα γράμμα του ἔτσι: «Ἐδῶ μοῦ λένε πὼς φτάνει νὰ ρίξῃ αὐτὸ τὸ γράμμα σ' ἕνα κουτάκι, καρφωμένο στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου ὅπου μένω, γιὰ νὰ τὸ λάβῃς τὸ γρηγορότερο. Τὸ κάνω, ἀλλὰ δὲν τὸ πολυπιστεύω». Τὴ δυσπιστία λοιπὸν τοῦ Σάχη ἐκείνου αἰσθάνθηκα κι' ἐγὼ μπροστὰ στὸ κουτὶ τοῦ Ἐναέριου Ταχυδρομείου. Κι' ἦταν ἡ ἴδια δυσπιστία ποὺ αἰσθάνθηκαν κι' οἱ πάπποι μας τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἱδρύθηκαν ἰδιωτικά, κρατικὰ Ταχυδρομεῖα μὲ γραφεῖα, γραμματοκιβώτια, θυρίδες, γραμματόσημα, σφραγίδες καὶ καθεξῆς. «Ἀλήθεια εἶν' αὐτὰ ὅλα, ἔλεγαν, ἤ... μᾶς κοροϊδεύουν; Ἂν ρίξω τώρα τὸ γράμμα μου σ' αὐτὸ τὸ κουτί, θὰ τὸ λάβῃ ὁ γιός μου στὴν Ἀθήνα, ἢ θὰ μοῦ τὰνοίξουν, θὰ τὸ διαβάσουν καὶ θὰ τὸ σχίσουν;..» Κι' οἱ ἄγαθοι ἄνθρωποι προτίμοῦσαν ἀκόμα τοὺς ἰδιωτικοὺς ταχυδρόμους ἢ τοὺς ἁπλοὺς ἐπιβάτες. «Μπά, ἔλεγαν, ὁ κὺρ Βασίλης εἶναι τίμιος ἄνθρωπος· δὲν θὰ μοῦ κρατήσῃ γράμμα ποτέ. Κι' ὁ κύριος Γεωργάκης εἶναι καλὸς φίλος· μόλις φθάσει στὴν Ἀθήνα, ἀμέσως θὰ κοιτάξῃ νὰ βρῇ τὸν Παντελή μου καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ γράμμα μου...»

Γιατί αὐτὸ ἦταν, τὸν παλιὸ καιρό, τὸ Ταχυδρομεῖο. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἰδιωτικοὺς ταχυδρόμους, κι' οἱ ἐπιβάτες, οἱ ταξιδιῶτες, συγγενεῖς ἢ φίλοι, παραγέμιζαν τὶς τσέπες τους μὲ γράμματα,— χωρὶς γραμματόσημο, ἐννοεῖται,—γιὰ συγγενεῖς ἢ φίλους, «ξενιτεμένους» ἐκεῖ ὅπου πήγαιναν κι' αὐτοί. Κι' ἀφοῦ ἱδρύθηκαν ἀκόμα τὰ κρατικὰ Ταχυδρομεῖα, πολλοί, ἀπὸ δυσπιστία ἢ γιὰ οἰκονομία, ἐξακολουθοῦσαν νὰ στέλνουν τὰ γράμματά τους μὲ «ἐπιβάτη». Τόσο ποὺ τὸ Κράτος ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ἀπαγορέψῃ αὐτὸ μὲ νόμο. Καὶ στὰ βαπόρια, πρὶν ξεκινήσουν, ἔψαχναν τοὺς ταξιδιῶτες μὴν ἔχουν ἀπάνω τους γράμματα.

Νομίζω πὼς ὁ νόμος αὐτὸς ἰσχύει ἀκόμα. Δὲν ἐπιτρέπεται δηλαδή, ταξιδεύοντας, νὰ πάρῃς μαζί σου γράμματα γιὰ νὰ τὰ μοιράσῃς ἐκεῖ ποὺ πᾶς, ἐκτὸς ἀπὸ ἀνοιχτὰ συστατικά. Μὰ δὲν σὲ ψάχνει πιὰ κανεὶς στὸ βαπόρι ἢ στὸ σιδηρόδρομο. Κλείνουν, ποὺ λένε, τὰ μάτια. Γιατὶ τὸ Ταχυδρομεῖο δὲν ἔχει πιὰ ἀνάγκη ἀπ' αὐτὴ τὴν προστασία. Σιγὰ σιγὰ ἔμαθαν νὰ τὸ ἐμπιστεύονται καὶ νὰ τὸ προτιμοῦν ὅλοι. Καὶ στὰ χωριὰ ἀκόμα, πιὸ εὔκολο τοὺς ἔρχεται νὰ κολλήσουν ἕνα γραμματόσημο καὶ νὰ ρίξουν τὸ γράμμα τους στὸ κουτί, παρὰ νὰ τὸ δώσουν στὸν ταχυδρόμο ἢ στὸ φίλο ποὺ φεύγει. Ξέρουν πιὰ πὼς τὸ γράμμα θὰ φτάσῃ πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ σίγουρα. Τὸ κρατικὸ Ταχυδρομεῖο, βλέπετε, ἔχει ὅλα τὰ μέσα, ὅλες τὶς εὐκολίες, ὅλες τὶς ταχύτητες. Καὶ νά, τώρα ἔχει καὶ ἀεροπλοια. «Ἐναέριον Ταχυδρομεῖον»! Ποιὸς νὰ τὸλεγε στοὺς καϊμένους τοὺς πάπποὺς μας καί... στὸν Σάχη τῆς Περσίας ἐκείνου τοῦ καιροῦ!..

Μοῦ ἦρθε νὰ μπῶ, νὰ ζητήσω πληροφορίες. Τί μπορεῖ κανεὶς νὰ στείλῃ μὲ τὸ Ἐναέριο Ταχυδρομεῖο; γράμματα, δελτάρια, ἐφημερίδες, δέματα, ἀπ' ὅλα; Καὶ τί πληρώνει τὸ κάθε εἶδος;.. Ἀλλά, δὲν ξέρω γιατί, φοβήθηκα καμμιὰ ἀπογοήτευση. Καὶ νά, κοιτάζοντας καλύτερα τὸ κουτὶ ἐκεῖνο, εἶδα πὼς ἡ τρύπα του ἦταν κλεισμένη, βουλωμένη: δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ρίξῃ τίποτα μέσα. Ὥστε δὲν λειτουργοῦσε ἀκόμα; Τὸ ἀεροπλοιο ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ Φάληρο γιὰ τὸ Μπρίντιζι, δὲν εἶχε ἀρχίσει νὰ παίρνῃ καὶ ἰδιωτικὰ ταχυδρομεῖο; Κι' αὐτὸ τώρατο, τὸ ὁπσεθλητικὸ κουτὶ ἦταν ἐκεῖ γιὰ τὰ μάτια καὶ γιὰ τὸ μέλλον;

Δὲν μπόρεσα νὰ βαστάξω. Μπῆκα στὸ Ταχυδρομεῖο καὶ πλησίασα τὴ θυρίδα τῶν πληροφοριῶν.

— Σᾶς παρακαλῶ, ρώτησα τὸν ὑπάλληλο, τί μπορῶ νὰ στείλω μὲ τὸ Ἐναέριο Ταχυδρομεῖο;

— Τίποτα! μοῦ ἀποκρίθηκε. Δὲν λειτουργεῖ πιά.

— Ἀ, ὥστε λειτουργοῦσε. Καὶ γιατί ἔπαψε;

— Γιατί δὲν φεύγει πιὰ τὸ ἀεροπλοιο. Στέλναμε τότε ποὺ ἔφευγε.

Ὁρίστε ἡ ἀπογοήτευσή ποὺ εἶχα φοβηθεῖ! Τὰ ἐναέρια ταξίδια εἶχαν διακοπεῖ χωρὶς νὰ τὸ ξέρω.

— Θὰ ξαναρχίσῃ ὅμως ἡ λειτουργία; ρώτησα τὸν ὑπάλληλο,

— Ἐλπίζω, μοῦ ἀποκρίθηκε.

Ἂς ἐλπίζουμε λοιπὸν καὶ μεῖς.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τζὰκ ἀνέβηκε στὸ φαρμακεῖο, τὴν εὐρύχωρη ἐκείνη σάλα ὅπου τόσες φορὲς εἶχε παίξει μικρός. Καὶ χτύπησε ζωηρά, ἀνυπόμονος τώρα νὰ ξαναϊδεῖ τὴν παιδική του φιληνάδα, ποὺ ἐπειδὴ ὁ γιατρὸς τὴν ἔλεγε ἀκόμα «μικρή», ἐνόμιζε πὼς θὰ τοῦ παρουσιαζόταν μὲ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ φουστανάκι τῶν ἑφτά της χρόνων...

—Ἐμπρός!

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ μπῇ, ὁ Τζὰκ ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ ἕναν παράξενο φόβο, ἀπὸ μιὰν ἀλλόκοτη συγκίνηση.

—Ἔλατε μέσα, κύριε Τζάκ! ξανάπε ἡ ἴδια φωνή, ἡ φωνὴ τῆς Σεσίλης, ἀλλὰ πιὸ δυνατή, πιὸ βαθειά, πιὸ πλούσια ἀπὸ τότε..,

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ Τζὰκ βρέθηκε μέσα σ' ἕνα φῶς. Τοῦ φάνηκε σὰ νὰ χυνόταν ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν κόρη ποὺ στεκόταν ὀρθὴ στὸ κατώφλι, μ' ἕνα μακρὺ φουστάνι ἀπὸ μπλὲ καζμίρι καὶ μὲ στιλπνὰ μαλλιὰ δεμένα κότσο πάνω ἀπὸ ἕνα θάμπο μέτωπο, γλυκὸ μαζὶ καὶ περήφανο. Θὰ δείλιαζε πολύ, ἂν τὰ γκρίζα μάτια τῆς ὀμορφῆς αὐτῆς κόρης δὲν τοῦ ἔλεγαν καθαρά: «Καλημέρα, Τζάκ... ἐγὼ εἶμαι, ἡ Σεσίλη... μὴ φοβᾶσαι!» κι' ἂν ἕνα χεράκι ποὺ ἔσφιγγε τώρα τὸ δικό του, δὲν τοῦ θύμιζε τὴ γλυκειά, τὴν τρυφερὴ ἐκείνη ζέστα ποὺ εἶχ' αἰσθανθεῖ καὶ τότε στὴν ἐκκλησιά, ὅταν τριγύριαν χεροπιασμένοι τὸ πουγγί...

Τὸν κοίταζε συγκινημένη καὶ τοῦλεγε:

—Ὑποφέρατε πολλὰ στὴ ζωή σας, κύριε Τζάκ; ὁ παππούς μοῦ τὰ εἶπε... Μὰ κι' ἐγὼ εἶχα πολλὲς λύπες... Ἡ γιαγιὰ πέθανε.... Σᾶς ἀγαποῦσε τόσο πολύ... Συχνὰ λέγαμε γιὰ σᾶς...

Ἡ Σεσίλη μόνο μιλοῦσε. Ἐκεῖνος, καθισμένος ἀντίκρυ της, τὴν κοίταζε. Τί χαριτωμένη ποὺ ἦταν! Καθὼς ἀκουμποῦσε στὸ παλιὸ γραφεῖο ὅπου ἔγραφε ἄλλοτε ἡ κυρία Ριβάλ, κι' ἔσκυβε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μιλῇ στὸν Τζάκ, ἔμοιαζε μὲ χελιδόνι ποὺ κελαϊδεῖ στὴν ἄκρη μιᾶς στέγης.

Ἄξαφνα τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ χέρι του ποὺ, καθὼς ἄκουγε τὴ Σεσίλη, τὸ ἀκουμποῦσε στὸ γόνατό του. Ἀ, τί ἄσχημο ποὺ τοῦ φάνηκε τὸ ἐργατικὸ αὐτὸ χέρι, τὸ τραχύ, τὸ χοντρό, τὸ καταπληγωμένο, μὲ τὰ σπασμένα νύχια! Ντράπηκε· καὶ μὴν ξέροντας πὼς νὰ τὸ κρύψῃ, τὄχωσε στὴν τσέπη του.

Ἀλλὰ μήπως ἦταν μόνο αὐτό;... Τὸν στενοχωροῦσε ἀκόμα ἡ φορεσιά του: ἕνα πρόστυχο πανταλόνι τῆς ἐργασίας κι' ἕνα παλιὸ βελουδένιο σακκάκι, ἀποφόρι τοῦ Νταρζαντόν, ποὺ τὰ μανίκια τοῦ ἐρχόνταν κοντά, ὅπως ἄλλη φορὰ τὸ πανταλόνι τῆς σκωτσέζικης φορεσιᾶς του (ἦταν τῆς μοίρας του, φαίνεται, αὐτὰ τὰ κοντὰ ρούχα.) Καὶ τί θἄλεγε μέσα της ἡ Σεσίλη, ποὺ τὸν ἔβλεπε σὲ τέταια κατάντια; Τί θὰ σκεπτόταν γι' αὐτόν, ἂν μάθαινε μάλιστα καὶ τὴ ζωὴ ποὺ εἶχε κάνει σὰν ἐργάτης, σὰ θερμαστής, καὶ τὸ μεθύσι του κείνη τὴν ἡμέρα ποὺ πῆγε στὴ Νάντη;.. Ὅλα τὰ θυμόταν τώρα ὁ δυστυχισμένος. Καὶ πῶς ντρεπόταν, πῶς στενοχωριόταν μπροστὰ στὴ Σεσίλη, ποὺ τοῦ μιλοῦσε ὡστόσο μὲ τόση συγκατάβαση, μὲ τόση καλοσύνη...

Εὐτυχῶς ποὺ ἄρχισαν νὰ μπαίνουν ἄνθρωποι στὸ φαρμακεῖο. Κι' ἡ Σεσίλη, ὑποχρεωμένη νὰ δίνῃ γιατρικά, νὰ ζυγίζῃ, νὰ διπλώνῃ, νὰ λογαριάζῃ, νὰ γράφῃ, ὅπως ἄλλη φορὰ ἡ γιαγιά της, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ μιλᾷ μὲ τὸ φίλο της καὶ νὰ τὸν κοιτάζῃ καθὼς τοῦ μιλοῦσε. Κι' αὐτὸς ὁ κακόμοιρος ἀνακούρίσθηκε κάπως ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Σεσίλη δὲν τὸν πρόσεχε τόσο πολύ...

Τὴ θαύμαζε τώρα καὶ γιὰ τὴ γλώσσα, τὴν εὐπροσηγορία, τὴν ὑπομονὴ ποὺ εἶχε μ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς φτωχὲς χωριάτισσες, τὶς κουτὲς καὶ τὶς φλύαρες, ποὺ τῆς ζητοῦσαν μ' ἕνα σωρὸ λόγια τὰ γιατρικά τους, καὶ τῆς ἔκαναν χίλιες συστάσεις, κι' ἔλεγαν καὶ ξανάλεγαν ὅλο τὰ ἴδια. Γιὰ τὴν καθεμιά, ἡ Σεσίλη εἶχε ἕναν καλὸ λόγο, ἕνα χαμόγελο, μιὰ συμβουλή. Χαμήλωνε, θἄλεγες, τὸ μυαλό της ὡς τὸ δικό τους καὶ τοὺς μιλοῦσε σὲ τρόπο ποὺ νὰ τὴν καταλαβαίνουν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε νὰ κάνῃ μὲ μιὰ παλιὰ γνωριμιὰ τοῦ Τζάκ, τὴ γριὰ ἐκείνη Μπάμπω, ποὺ τόσο φόβο τοῦ ἔκανε σὰν ἦταν μικρός. Σκυφτή, ἡλιοκαμένη, σουρωμένη, διατηροῦσε λίγη ζωὴ μόνο στὰ μάτια της τὰ πονηρά, τὰ γεμάτα κακία. Μιλοῦσε γιὰ τὸν ἄντρα της τὸν «κακάσορτο», ποὺ ἦταν ἄρρωστος μῆνες, καὶ δὲν ἐδούλευε πιά, δὲν ἔβγαζε πεντάρα, κι' ὅμως δὲν ἐννοοῦσε ἀκόμα νὰ «ψοφήσῃ»! Δυὸ-τρεῖς φορὲς τοῦ ἦρθε τοῦ Τζὰκ νὰ τὴν πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τὴ γριὰ-κακίστρα· ἀλλὰ κρατήθηκε, βλέποντας πὼς ἡ ἄσχημη γλῶσσα της δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωση στὴ Σεσίλη, ποὺ ἄκουγε ἀτάραχη πάντα, γαλήνια κι' ὑπομονητική.

«Ἡ γριὰ-Μπάμπω μιλοῦσε γιὰ τὸν ἄντρα της...»
(Σελ. 113, στ. β'.)

Ἀφοῦ πῆρε τὸ γιατρικό της, ἡ Μπάμπω ἄρχισε τοὺς τεμενάδες καὶ τὶς εὐχές. Μὰ καθὼς γύρισε γιὰ νὰ φύγῃ, εἶδε τὸν Τζὰκ καὶ τὸν ἐγνώρισε.

— Μπά! ὁ μικρὸς ἀπὸ τὶς Κασταναύλες! εἶπε δυνατὰ στὴ Σεσίλη ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε. Δές τον πῶς ἔγινε!.. Θέλει τώρα κόψιμο ἡ γλῶσσα ἐκεινῶν ποὺ ἔλεγαν μιὰ φορὰ στὸ χωριό, πὼς ὁ κ. Ριβάλ τριγύριζε τὸ γιὸ τοῦ Νταρζαντὸν γιὰ νὰ σᾶς τὸν δώσῃ ἄντρα;.. Βέβαια ποὺ τώρα πιά, ὅπως κατάντησε, δὲν θὰ τὸν θέλετε!

Κι' ἔφυγε γελώντας ἀπαίσια.

Ὁ Τζὰκ εἶχε χλωμιάσει. Μὰ κι' ἡ Σεσίλη εἶχε κοκκινίσει καί, σκύβοντας στὸ βιβλίο της, ἔκανε πὼς γράφει.

Σὲ λίγο ἔρτασε ὁ γιατρός.

— Κατερίνα! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπέξω. Κένωσε γρήγορα τὴ σούπα. Βάλε στὸ τραπέζι καὶ καλὸ κρασί, καὶ ρακή, κι' ἀπ' ὅλα!

Μπῆκε στὸ φαρμακεῖο καί, βλέποντας τὸν Τζὰκ καὶ τὴ Σεσίλη στενοχωρημένους, ἀμίλητους, ἀπὸ τὸν κακὸ λόγο τῆς γριὰ-Μπάμπω, ἔβαλε τὰ γέλια:

— Τί πάθατε, καλὲ σεῖς; τοὺς εἶπε· γιατὶ σωπαίνετε; ἔχετε νὰ ἰδωθῆτε ἑφτὰ χρόνια καὶ δὲν βρίσκετε νὰ πῆτε τίποτα; Ἐμπρός, στὸ τραπέζι!.. Τρώγοντας καὶ πίνοντας θὰ κάνῃ κέφι κι' ὁ Τζάκ.

Μὰ ὁ Τζὰκ δὲν ἔκανε κέφι οὔτε στὸ τραπέζι. (Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΤΗΣ

Τὸν παλιὸ καιρό, ὅταν τὴν Ἑλλάδα τὴν εἶχαν ἀκόμα οἱ Τοῦρκοι, ἕνας ἁπλοϊκὸς χωριάτης, ποὺ εἶχε μπεῖ στὴ χώρα νὰ φωνίσῃ, ἔχασε τὸ γαϊδαρό του.

Τὸν γύρεψε παντοῦ, μὰ δὲν τὸν βρῆκε πουθενά. Κι' ἀπελπισμένος, ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ στὸ χωριό του πεζός, ὅταν κάποιος ἀστεῖος τοῦ εἶπε μυστικά:

— Τὸ γαϊδαρό σου γυρεύεις; Ἀμ ποῦ νὰ τὸν βρῇς, κακόμοιρε, ποὺ ἔγινε Κατής! Νά τος! ἐκεῖ-μέσα εἶναι καὶ δικάζει.

Ὁ χωριάτης τὸ μισοπίστεψε. Καὶ πῆγε ὡς τὴν πόρτα τοῦ δικαστηρίου ποὺ τοῦ εἶχε δείξει ὁ ἀστεῖος, κι' εἶδε μέσα, ἀπάνω στὴν ἕδρα, ἕναν ψηλὸ ἄνθρωπο μὲ γένεια, ποὺ πραγματικῶς ἔμοιαζε τοῦ γαϊδάρου του. Δὲν τοῦ ἔμεινε τότε ἀμφιβολία πὼς ἦταν αὐτός, ὁ χαμένος, καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὸ ταγάρι του μιὰ χεριὰ σανό, τὴν ἔδειχνε πονηρὰ τοῦ Κατῆ καὶ τοῦκανε σιγά:

— Πφού! πφού!.. ἔλα δῶ!.. Πφού!..

Ὁ Κατής, κακοσυνηθισμένος νὰ δέχεται δῶρα, ἐνόμισε πὼς ὁ χωριάτης ἐκεῖνος τὸν ἔκραζε μὲ τρόπο γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κάτι καλό. Καὶ πλησίασε τὴν πόρτα, κοιτάζοντας περίεργα τὸ ταγάρι.

Μὰ ὁ χωριάτης δὲν χάνει καιρὸ καὶ σοῦ τὸν ἁρπάζει ἀπ' τὰ γένεια.

— Καὶ Κατής μοῦγινες, γάϊδαρε; ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ. Καὶ Κατής, ἔ;.. Ἔλα δῶ, ἔλα δῶ τώρα νὰ σοῦ δείξω!

Καὶ τὸν τραβοῦσε ἔξω, καὶ τὸν χτυποῦσε, καὶ τοῦτριβε τὴ μούρη του στὸ ταγάρι μὲ τὸ σανό...

Εἶδαν κι' ἔπαθαν ὡς νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὰ χέρια τοῦ χωριάτη τὸν κακόμοιρο τὸν Κατή, ποὺ ἀπὸ τότε, λένε, ἔπαψε νὰ δέχεται δῶρα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

(ΣΟΝΕΤΤΟ)

[Ἀριθ. Ἐγκ. 1]

Ἄρωστος πιά ἀπ' τὰ πολλὰ τά [χόνια
ποὺ τοῦ μαδοῦν τὰ μαῦρα του [φτερά,
ὁ ἀετὸς μὲ μάτια φλογερὰ
τὸ θάνατό προσμένει. Τ' ἄσπρα [χιόνια
τοῦ ἔχουν ἁπλώσει νεκρικὰ σεν- [τόνια
στὰ κορφοβούνια ποὺ πετοῦσε [μιὰ φορὰ
μὲ δύναμη κι' ἀπέραντη χαρά,
καὶ ποὺ τόν βλέπουν τώρα μὲ [συμπόνια...

...Μὰ ὄχι!.. Δὲ θέλει νὰ πεθάνῃ [ἀετὸς
τι ὑ ἀγέρα ὁ ἰσχυρὸς ὁ βασιλιάς...
καὶ, βλέποντας νὰ χάσκῃ ἕνας [γκρεμνός,
παίρνει μιὰ σπίθα δύναμης παλιᾶς
πέφτει, στὰ βράχια σκίζει τὰ [πλευρά του.
Μεγάλος καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανά- [του!..

Λιλάντα

ΣΥΧΩΡΕΣΕ ΜΕ!

[Ἀριθ. Ἐγκ. 222]

Κάθεται σιωπηλὴ ἡ Ἑλένη κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἀκουμπάει τὸ σκυμμένο της κεφάλι στὰ χέρια της καὶ μόνο ποῦ καὶ ποῦ τὸ σηκώνει γιὰ νὰ ρίξῃ τ' ἀφηρημένο της βλέμα στὸ σχεδὸν ἔρημο δρομάκο... Ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεύει γύρω της. Δὲν ἀκούγεται παρὰ τὸ μονότονο τικ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ, καὶ κάπου-κάπου ἕνας ἀνάλαφρος, κατασιγημένος θόρυβος σιγαλῶν βημάτων, ποὺ πηγαινοέρχονται στὸ διτλανὸ δωμάτιο... Οἱ ὧρες κυλοῦν... Βυθισμένη στὶς σκέψεις της ἡ Ἑλένη, δὲν αἰσθάνεται τὸ πέρασμά τους. Γι' αὐτό, ὅταν κάποια στιγμή, σηκώνοντας τὸ κεφάλι της, βλέπει τὰ πράματα κάπως θαμπὰ γύρω της, ξαφνιάζεται κι' ἀπότομα πετιέται ἀπ' τὴν καρέκλα της... Τώρα ἀαχίζει νὰ βηματίζει πάνω-κάτω στὸ δωμάτιο. Ὁ τρόπος της, τὰ νευρικὰ κουνήματα τῶν χεριῶν της, τὰ σπρωξίματα ποὺ δίνει στὰ ἔπιπλα ποὺ τυχαίνουν μπροστά της, ὅλα φανερώνουν κάποια μεγάλη ψυχικὴ ταραχή. Ἡ μορφή της ἔχει κάτι τὸ κατσουριασμένο, τὸ ἄγριο, καὶ στὸ βλέμα της διακρίνεται μιὰ ἀσυνείδιστη σκληράδα, ποὺ γίνεται πιὸ ἔντονη κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἀλαφρὸς βηματισμὸς τοῦ πλαγινοῦ δωμάτιου φτάνει ὡς τὴν ἀκοή της... «Ἀχ! αὐτοὶ οἱ γονεῖς! αὐτοὶ οἱ γονεῖς! μουρμουρίζει σωστοὶ τύραννοι εἶναι. Τί ἐγωισμὸ ποὺ σοῦ τὸν ἔχουν. Θεέ μου! Μόνο τὸν ἑαυτό τους, τὴν καλοπέρασή τους σκέπτονται. Δὲ νοιώθουν ποτὲ πόσο βαθιὰ πληγώνουν τὰ παιδιά τους, μὲ τοὺς δεσποτικούς τους τρόπους· ἐννοοῦν νὰ μᾶς ἐπιβάλουν πάντα τις γεροντικές τους ἰδέες· κι' ὅταν τολμήσουμε νὰ σηκώσουμε καὶ μεῖς καμμιὰ φορὰ κεφάλι, νἀντισταθοῦμε, νὰ διαμαρτυρηθοῦμε, μᾶς κατηγοροῦνε τότε γι' ἀφιλόστοργους, ἀνυπότακτους καὶ δὲν ξέρω τι ἀκόμα... Εἶναι φοβερό! Κι' ἔπειτα σοῦ λένε πὼς οἱ γονεῖς ἀγαποῦνε τὰ παιδιά τους, θυσιάζονται γι' αὐτά!..» Λίγο πρίν, ἡ Ἑλένη εἶχε μιὰ σοβαρὴ φιλονεικία μὲ τὴ μαμμά της, ἐξ αἰτίας κάποιας καινούριας της ἔμπνευσης... Ἡ μαμμά, ποὺ δὲν συμφώνησε καθόλου μαζί της, ἀντιστάθηκε, συμβούλεψε, στὸ τέλος θύμωσε... Κι' ἡ κόρη παραφέρθηκε κι' εἶπε λόγια ἀσχημα, λόγια ὁλότελα ἀνάρμοστα... Κι' ἔπαψε τότε νὰ μιλᾷ ἡ μητέρα, μὰ τὸ βλέμμα ποὺ τῆς ἔρριξε, τῆς εἶπε πολλὰ-πολλὰ μὲ τὴν ἔκφρασή του τὴ θλιμμένη, τὴν ἀπελπισμένη.

...Ὧρες τώρα ποὺ βρίσκεται μονάχη στὴν κάμαρά της, ἡ Ἑλένη σκέπτεται καὶ ξανασκέπτεται ὅλα αὐτά. Μὰ δὲ μετανοιώνει, ὄχι, καθόλου γιὰ τὸ φέρσιμό της. Ὅλο τὸ ἄδικο τὸ ρίχνει στὴ μαμμά της, ποὺ τόσο δυστυχισμένη τὴν κάνει πάντα μὲ τὴν αἰώνια ἄρνησή της σὲ κάθε της ἐπιθυμία... Εἶναι νύχτα τώρα πιά! Τὸ δωμάτιο βυθίζεται ὁλότελα στὸ σκοτάδι. Ἐξαντλημένη ἡ Ἑλένη ἐπ' τὴ σκέψη καὶ τὸ θυμό, πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα. Δὲ μπορεῖ πιὰ τίποτε νὰ σκεφθῇ... Ὁ θυμός της ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ μπροστὰ σὲ κάποιο ἀπαθόριστο κρεμούλιασμα, σὲ κάποιο ἀλλόκοτο φόβο, ποὺ τῆς φέρνουν ἡ νύχτα, τὸ σκοτάδι, ἡ μοναξιά... Νοιώθει μιὰ ἐπιθυμία νὰ κλάψῃ, νὰ κλάψῃ πολύ, νὰ χύσῃ σὲ δάκρυα ὅλη τὴν πίκρα ποὺ τῆς γεμίζει τὴν ψυχή... Αὐτὴ τὴν πένθιμη ὥρα, ποὺ τὸ σκοτάδι ἀπομένει κυρίαρχο, διώχνοντας καὶ τὶς τελευταῖες τοῦ σουρουπώματος ἀναλαμπές, κάτι σὰν τύψη, σὰ μετάνοια ξυνάει μέσα της. Παλιὲς θύμησες τὴν πολιορκοῦν. Χωρὶς νὰ θέλῃ. θυμᾶται παληὰ λησμονημένα τραγουδάκια, ποὺ ὁ ρυθμός τους γλυκὰ τὴ νανούριζε τότε, τὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα χρόνια. Ὅμορφα παραμύθια ποὺ τἄκουγε μ' ἀπληστία καὶ θαυμασμό, ἀκουμπισμένη στὰ γόνατα τῆς μαμμᾶς της. Θυμᾶται ὅλες τὶς καλὲς καὶ τὶς κακὲς στιγμὲς τῆς παιδικῆς ζωῆς. ὅλες τὶς μικρὲς τὶς λύπες ποὺ ἡ μητέρα της τόσο καλὰ ἤξερε νὰ παρηγορῇ. Ἔπειτα τὶς ἀρρώστειες της τὶς θλιβερὲς ὧρες ποὺ ὁ πυρετὸς τὴν ἔκαιγε, τοὺς πόνους της, ποὺ μόνο Ἐκείνη ἀνακούφιζε μ' ἕνα της χάδι, ἕνα στοργικὸ φιλί... Κι' ὅταν, ξυπνάντας ἀπ' τὴν τυραννία νάρκη, τὴ γεμάτη ἐφιάλτες, ἔρριχνε τὸ φοβισμένο βλέμμα γύρω, Ἐκείνης πάντα τὸ πρόσωπο ἀντίκρυζε, τὸ κουρασμένο ἀπ' τὶς ἀγρύπνιες καὶ τὴν ἀγωνία, νὰ σκύβῃ ἀνήσυχα πάνω της καὶ νὰ τῆς χαμογελᾷ τρυφερή. Θυμᾶται ὅλα τὰ μητρικὰ χάδια, τὶς φροντίδες, τὰ γλυκόλογα, ποὺ τόσο εὐτυχισμένα τὰ παιδικά της χρόνια ἔκαναν, ὅλες τὶς στοργιὲς συμβουλὲς ποὺ φώτισαν κι' ὁδήγησαν τ' ἄσταθο βῆμα της. Θυμᾶται ἀκόμα κάποιες θυσίες καὶ νοιώθει, νοιώθει αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅλο τὸ μέγεθος μιᾶς ἀγάπης πανώριας, ἀπροσμέτρητης, ποὺ τῆς δόθηκε ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε καὶ ποὺ πάντα θὰ τὴν ἀκολουθεῖ, μιᾶς ἀγάπης ποὺ ἐκδηλώνεται σὲ κάθε μητρικὸ χάδι, κάθε λόγο, κάθε συμβουλὴ καὶ κάθε μάλωμα ἀκόμα... Ξεσπᾶ σ' ἀβίσταχτο κλάμα τώρα... Κλαίει μ' ἀναφυλλητὰ σὰ μικρὸ παιδί. Ξαφνικὰ σηκώνεται... Μ' ἀπόφαση διευθύνεται στὴ διπλανὴ κάμαρα. Καὶ γονατίζοντας μπροστὰ στὴ μαμμά της κρύβει τὸ πονεμένο κεφάλι της μέσα στὴ θερμή, φιλόξενη ἀγκαλιά. Καὶ τὰ χείλια της σιγὰ-σιγὰ ψιθυρίζουν ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς της: «Μητεροῦλα μου, σὲ παρακαλῶ, συχώρεσέ με!»

Δέλια

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΔΙΠΛΟΜΑΤΙΑ

[Ἀριθ. Ἐγκ. 224]

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχε καὶ τὴν ἰδέα πὼς ἦταν μεγάλος ποιητής. Συχνὰ ἔγραφε στίχους καὶ τοὺς ἐδιάβαζε στοὺς αὐλικούς, ποὺ ἀπὸ κολακεία τοὺς ὑπερπαινοῦσαν.

Μιὰ μέρα διάβασε κι' ἕνα ποίημά του σ' ἕναν ἀληθινὸ ποιητή, ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν ἔλεγαν ψέματα σὲ κανένα. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ πῇ στὸ Βασιλέα πὼς τὸ ποίημά του δὲν ἄξιζε τίποτα; Ἔπρεπε νὰ βρῇ ἕναν εὔσχημο τρόπο. Καὶ τὸν βρῆκε.

— Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε. στοιχηματίζω πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ βαλθήκατε νὰ κάμετε ἀσχημους στίχους. γιὰ νὰ μᾶς φέρετε σὲ δύσκολη θέση. Λοιπὸν σᾶς βεβαιῶ πὼς τὸ πετύχατε στὴν ἐντέλεια!

Ὁ Λουδοβίκος τὸ κατάλαβε γιὰ νὰ σώσῃ ὅμως τὴν ἀξιοπρέπειάν του, γέλασε δυνατὰ καὶ ἀποκρίθηκε:

— Τὸ μαντέψατε!.. Ὁμολογῶ πὼς αὐτὸ ἦταν!..

Μικρὸς Ἀθηναῖος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὕστερ' ἀπὸ τὰ τετράποδα, ὁ διδάσκαλος ζήτησε:

— Ἀπὸ ἕνα πτηνὸ τώρα.

Κι' ἕνας μαθητάκος:

— Ἡ χελώνα!

Γαλάξιος Οὐρανὸς

***

Ὁ μικρὸς Γιάννης πάει πρώτη φορὰ σὲ σχολεῖο τῆς χώρας. Τὸν σηκώνουν νὰ διαβάσῃ. Κι' ὅταν τοῦ λένε πὼς δὲν ξέρει καλά, δικαιολογεῖται:

— Μ' ἀλλοιώτικα γράμματα ἔχουμε μεῖς στὸ χωριό μας!..

Λάμπων Ἀστὴρ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 220ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 7 Μαρτίου 1925 πρὸς ἐξέρευναν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Μαρτίου, Ἀπριλίου, Μαΐου 1925 δημοσιευθεισῶν 195 Πν. Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ *πρῶτος τὰς ἐρωτήσεις ὀρθὰς Λύσεις*, ὁ *δεύτερος* τὰ Ἐξάσκημα Λύσεων, ὁ *τρίτος* τὰ Ἐξάσκημα Ἐπιμονῆς συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1925, Κεφ. Ε', § 25.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ἁλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 δι' ἑξάδα τοῦ κλισὲ καὶ νὰ γράψουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, ἐπιλεξὴ μέχρι τῆς 26 Δεκεμβρίου 1925 (ἤδη κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦ α) ἕνα οἱονδήποτε θέλοντος τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1926 Β' Περιόδος) μὲ ἔκπτωσιν Δέκα 10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νἀγοράσουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. ("Ἰδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, τοῦ 1925, Κεφ. Ζ', § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόρινναι, 181, 19, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄντ. Ἀπελλῆς, 169, 17, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βιολέττινη Ἀσπρατή, 143, 15, 7. Ἀντονεύρης, 147,15,7. Μάγισσα, 140,14,7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Χίμαιρα, 136.14,7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἑλλὰς τοῦ Βύρωνος, 126, 13, 7. Διάνα, 127, 13, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἐλπί; Ε. Γιαννουλάτου, 84,9,7. Σῖμος Ἐσπέριος, 30,3,2. Κυκλαμιά,46,5,2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεμιστ. Ν. Μιτσοτάκης, 178, 18, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Σμύρνη,171,18,7. Ἀετὸς τῆς Σελλαΐδος, 64, 17, 7. Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, 165,17,7. Κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ,165, 17, 7. Ἄστρος Ἀράπης, 169,17,7. Ἀργυρᾶ Σελήνη, 182, 19, 7. Ἀττικὴ Αὐγή, 177, 18, 7. Ξανθὴ Νεράϊδα, 158, 16, 7. Ἔλευθ. Ν. Ρουσσάκης, 163, 17, 7. Νοσταλγοῦν Πολιτάκι, 162, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνθισμένη Δεμονιά, 155, 16, 6. Νιόβη, 136, 14, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Χρυσὴ Καρδιά,142, 15, 7. Ἀγρίμι, 140, 14, 7. Ἀβαντίς, 142, 13, 7. Σκλαβωμένη Ἴμβρος, 146, 13, 7. Φλογέρα τοῦ Βοσκοῦ, 152, 16, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πέλοψ, 122, 13, 8. Ἡρωΐς τοῦ Ζαλόγγου, 119, 12, 7. Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, 125, 13, 6.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Δουξ τοῦ Νορφόλκ, 120, 12, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Φιλόλαος, 86, 9, 7. Φαίδρα, 89, 9, 4. Μαρουσιωτάκι, 87, 9, 4. Δουξ τῆς Ὀρλεάνης, 95, 10, 4. Γλυκὸ Χαμόγελο, 100, 10, 6. Γεώρ. Μουρτζίνος, 87, 9, 5. Μῆλον τῆς Ἔριδος, 104, 11, 5. Ἥλιος, 104,

11,5. Φουσκωνέλλα τοῦ21,99,10,5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βασ. Ι. Ἀθανασίου, 71, 8, 5. Θαλασσογέννητη, 78, 8, 7. Κυανοχαίτης Ποσειδών, 21, 3, 1. Ἑλένη Ν. Γαρουφάλη, 11, 2, 1. Λάτρης τοῦ Ἀπείρου, 14, 2, 1. Μελαχροινὸ Γαρύφαλο, 20, 2, 2. Νιμπελοῦγκεν, 17, 2, 1. Λιλὴ Θεοτοκᾶ, 11, 2, 1. Ἐλεύθερος Θράξ, 18, 2, 1. Φροῦ-Φροῦ, 24, 3, 1. Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος, 24, 3, 1. Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, 63, 7, 3. Μυρηθῶν, 10, 1, 1. Ἀφροστεφανωμένη Βαρκούλα, 10, 1, 1. Ἰωνικὸν Δάκρυ, 18, 2, 3. Κέλερμαν, 40, 4, 2. Ἕλλη Μιχελουδάκη, 22, 3, 2. Μικρὸς Καυκάσιος, 60, 6, 3. Ἀφροδίτη, 32, 4, 2. Ἀποβροχάρης, 22, 3, 2. Φόρος τῶν Πατρῶν, 43, 4, 2. Πονετικὸ Τριγόνι, 1, 1, 1. Κάρμεν, 11, 2, 2. Ροδαλὴ Αὐγούλα, 43, 4, 2. Χαρ. Σαουρόπουλος, 42, 5, 3. Γ. Ι. Σπύρος, 52, 6, 3. Μόλωρ, 29, 3, 2. Γιγγολέτος, 29, 3, 3. Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, 12, 2, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσούχτρα, 176, 18, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Ἱππῶναξ,147, 15, 7. Ματωμένο Δαφνόκλαδο, 150, 15, 7. Πεπρωμένον, 139, 14, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγνήτης, 108, 11, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σκλαβωμένη Ἐρυθραία, 95, 10, 5. Λαμπρὸς Ἥλιος, 85, 9, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰδαιικὸν τῶν Ἑλλήνων, 64, 7, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Φρόνιμο Ζιζάνιο, 46, 5, 2. Μικρὸς Δοῦξ, 3, 2, 1. Καλλιόπη Λεβαχίδου, 39, 4, 3. Γλυκομύριστο Κρινάκι, 44, 5, 2. Φαγάνα. 18, 2, 1. Πεταχτὸ Ναυτάκι, 17, 2, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 88 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 21 Φεβρουαρίου 1927.

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο δὲν ἐχώρεσε καθόλου Σελὶς Συνεργασίας. Στὸ σημερινὸ ἔπρεπε νὰ μπῇ πολλή. Γι' αὐτὸ περιορίζω τὴν Ἀλληλογραφία, ἂν καὶ τόσα γράμματα ἔλαβα κι' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Ἀκόμη, βλέπετε, δὲν βρέθηκε τρόπος νὰ εἶναι κι' ἡ πήτα ὁλάκερη καὶ τὸ σκολί χορτάτο.

Ἡ *Θέκλα* μοῦ γράφει: «Πόσο εὐχάριστες εἶναι οἱ ὧρες ὅταν μπορῶ νὰ τὶς περνῶ μαζί σου! Ἐκεῖνο ποὺ μὲ τραβάει πολύ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὡραῖα σου μυθιστορήματα, εἶναι οἱ Ἐπιστολὲς τοῦ κ. Φαιδῶνος, ποὺ καμμιὰ φορὰ τὶς διαβάζουμε μαζὶ μὲ τὴν καθηγήτριά μας, τὴν κ. Ἰμβριώτη, καὶ τί: ἀναπτύσσουμε. Μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἀπὸ τὶς Ἐπιστολὲς ἔμαθα ἀρκετὰ πράγματα χρήσιμα γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, ποὺ μὲ τὸν πατέρα μου μιλοῦμε συχνὰ γι' αὐτό. γιατὶ κι' οἱ δυό μας ἀγαποῦμε πολὺ τὴ δημοτική». Μπράβο, αὐτὸ εἶναι ὡραῖο καὶ σπάνιο. Γιατί στὰ περισσότερα σπίτια, τὰ παιδιὰ εἶναι μὲ τὴ δημοτική, μὰ οἱ γονεῖς θέλουν καθαρεύουσα.

Μὲ μεγάλη χαρὰ ἀναγγέλλω τοὺς γάμους τῆς παλιᾶς καὶ διαλεχτῆς μου φίλης *Εὐγενίας Μ. Τυμβίου (Νεφέλης)* μὲ τὸν κ. *Μιχ. Γ. Μιχαηλίδη*, ποὺ ἔγιναν αὐτὸν τὸ μῆνα στὴ Λευκωσία τῆς Κύπρου. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια κι' ὁλόθερμες εὐχές.

Νὰ ἡ πρόταση τῆς *Κόρης τῶν Ἀθηνῶν* ποὺ σᾶς εἶπα τὴν ἄλλη φορά: Τώρα ποὺ τελειώνει ὁ ἔρανος γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη, θέλει νἀνοίξουμε ἄλλον γιὰ τὴν Πεντηκονταετηρίδα μου ποὺ θὰ ἑορταστῇ τοῦ χρόνου. Καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ θὰ μαζέψουμε, νὰ κάμουμε μιὰ ὡραία, μαρμαρένια Ἀναμνηστικὴ Στήλη καὶ νὰ τὴ στήσουμε ὁπουδήποτε. Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ ἰδέα; Καλὸ βέβαια θἄταν νὰ γίνῃ, γιὰ νὰ δείχνῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τῶν παιδιῶν στὴ Μητέρα Διάπλασι. Ἀλλὰ ἔπρεπε νἄχω ἰδιόκτητο σπίτι γραφεῖο, νὰ κηπάκι μπροστά. Ἐκεῖ μόνο θἄταν ἡ θέση αὐτῆς τῆς Στήλης. Ὡστόσο εὐχαριστῶ πάρα πολὺ τὴν καλή μου φίλη, ποὺ συλλογίσθηκε κάτι γιὰ μένα τόσο τιμητικό.

Ναί, *Πικρὴ Σκλαβιά*, πολὺν καιρὸ ἔχαμες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ μὲ ἀποζημίωσες μ' αὐτὸ τὼραῖο γράμμα, ποὺ μοῦ ἔδειξε κιὰ τὶς προόδους σου στὸ γράψιμο. Καίρω ποὺ φέτος κάνεις κι' ἀπαγγελία μὲ τὸν ἠθοποιὸ κ. Παπαγεωργίου, κι' ἀπορῶ μαζὶ σου μὲ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ γελοῦν ὅταν ἀκοῦνε τόσο ὁμορφα καὶ συγκινητικὰ ποιήματα. Τί ἀναίσθητα πλάσματα!

Ὁ φίλος μου *Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς* ποὺ ἤτανε ἄρρωστος, — καὶ χαίρω πολὺ ποὺ ἔγινε τώρα καλά, — εἶχε πάρει δυό-τρεῖς τόμους μου γιὰ νὰ περνᾷ τὶς ὧρες του στὸ κρεβάτι. «Ἀλλά — μοῦ γράφει, — οἱ παλιὲς αὐτὲς Διαπλάσεις παραμέρισαν μπρός σ' ἕνα μόνο φωτεινὸ φυλλάδιο ποὺ μοῦ ἦρθε τὴν Κυριακή. Ἤτανε τὸ τρίτο δωδεκασέλιδο καὶ τὸ ὡραιότερο. Καὶ τί δὲν εἶχε μέσα;..»

Πολὺ μου *Ἀφελὴ Γυμνασιόπαιε*, μὲ μεγάλη χαρὰ σὲ ξαναθλέπω στὸν κύκλο μου, ἕτοιμο νἀ ἀποφασισμένο νὰ δράσῃς. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ νέου ψευδωνύμου σου. Καὶ τώρα ἐμπρός!

Ὀνειρώδη Χορέ, πολὺ ὄμορφο τὸ πρῶτο σου γράμμα. Ναί, τώρα εἶναι καλύτερα ποὺ κάθεσαι σὲ διπλό σου σπίτι καὶ σὲ τόσο ὡραία θέση· ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσῃς τὸ παλιό, ὅπου πέρασες τόσα παιδικὰ χρόνια. — Γιὰ δεύτερο ψευδώνυμο, μόνος σου μπορεῖς· μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό σου ὄχι.

Μὲ χαρὰ καὶ περηφάνεια βλέπω τώρα τὸν «**Πόλεμο**», τὸ ἔξοχο ἐκεῖνο ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου (ποὺ δυστυχῶς ἔχει ἐξαντληθεῖ), νὰ δημοσιεύεται ὡς ἐπιφυλλὶς στὴ γερμανικὴ ἐφημερίδα «Breisgauer Zeitung». Τὴ μετάφραση στὸ γερμανικὸ ἔχει κάνει ὁ γηραιὸς δούκας Βερνάρδος τοῦ Σαξ-Μάϊνινγεν, γαμβρὸς τοῦ τέως Κάϊζερ, λαμπρὸς νεοελληνιστὴς κι' ἀπὸ τοὺς θερμότερους φιλέλληνες. Ἡ δημοσίευση τοῦ μυθιστορήματος στὴν ἐφημερίδα ἄρχισε τὸν περασμένο Δεκέμβρη κι' ἐξακολουθεῖ. Μεγάλη τιμὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ μεταφράζονται καὶ νὰ δημοσιεύονται στὴν Εὐρώπη τὰ προϊόντα τῆς νέας της Λογοτεχνίας.

Δισκοβόλε τοῦ Μύρωνος, Μαρία Μπέη, Λάτρις τῆς Φύσεως, Οὐράνιε Θόλε, Ὀλόχαρη Ὄασις, Σιλουέττα, Βαλεντίνη, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἑλληνά, Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν καὶ Σύλλογε «Ἑρμῆ», καλὰ μοῦ παιδιά, ποὺ ξεσπαθώσατε πάλι, δεχθῆτε τὶς πιὸ θερμές μου εὐχαριστίες κι' ἀξακολουθῆτε τώρα καὶ σκόπιμο ἔργο σας, γιὰ νὰ κάνετε κι' ἄλλους εὐτυχισμένους καὶ γιὰ νὰ μὲ ἰδῆτε μεθαύριο ὅπως ἐπιθυμεῖτε...

Ὡραῖος Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Μέδουσα, Κυρὰ-Κυραλί* (ποὺ μοῦ γράφει τώρα ἀπ' τὸ Παρίσι,) *Μανόν, Πανελλήνιος Πόθος, Ρόδον τῆς Ἐρήμου, Ἐλαφίνα, Κοσμοχαλάστρα, Ζωλέϊκα, Μακντόφ, Ἀποβροχάρης, Λέλια, Γιάννης Δειλινός, Λιλιάνα, Ἀλίκη Βακαλάκη, Μήμε Λησμόνει, Ἀστραπόβροντο* καὶ *Ροδόλευκη*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: 26 καὶ 27. «Ροδώνας» καὶ «Δυὸ μικροὶ ὁλες» τῆς *Λεπτῆς Μαργαρίτας*. — 28. «Τόποι» τοῦ *Μικροῦ Καλλιτέχνη*. ("Βοῦσα μόνο τὸν πρόλογο, περιττὸ ἂν καὶ σύντομο.) — 29. «Σὰν βλέπω τὴ φωτιὰ τὸ βράδυ» τῆς *Πικρῆς Σκλαβιᾶς*. — 30. «Στὸ Βουνὸ» τοῦ *Σανσελὼρ*. — 31. «Ὁ Μπίτζος» τοῦ *Ἀφορισμένου Κύματος*. — 32. «Ἀνέκδοτο» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*. — 33 καὶ 34. «Στὸ Ψηλὸ Μοναστήρι» καὶ «Καβούρια» τοῦ *Ἐλεύθερου Πουλιοῦ*. — 35 καὶ 36. «Φιλία» καὶ «;;;» τῆς *Βιόλας Χλώρη*. — 37 καὶ 38. «Μαμμὰ» κτλ «Φθινοπωριάτικες Σκέψεις» τῆς *Λέλιας*.

Διάβασα κι' ἄλλα, ἀλλὰ γι' αὐτὰ θὰ μιλήσω στὸ ἐρχόμενο.

Καὶ μιὰ δήλωση: Πολλῶν, καθὼς βλέπετε, *ἔγκρίνω ἀπὸ δυὸ κομμάτια*, ἀφοῦ, ὅπως ἔχουν δικαίωμα, μοῦ στέλνουν δυὸ καὶ τὰ βρίσκω ἐπίσης καλά. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἐπιφυλάσσομαι τὸ δικαίωμα, ἂν μαζευθοῦν πάρα πολλὰ κομμάτια, γιὰ τὴν Β' Τριμηνία, νὰ δημοσιεύσω, ἀπὸ τὰ δυὸ ἐγκεκριμένα τοῦ ἰδίου, μόνο τὸ ἕνα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Φαέθων, ἀ. (ΓΑ). Γκρατσιέλλα, κ. (ΣΘΙ). *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*, ἀ. (ἀούα). Μονοσύνδαλος, ἀ. (ΙΣ). Φοῖβος, κ. (ἀούα!) Κελεμές, ἀ. (ΑΤ.) Διαβατικός, ἀ. (ΝΤ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἠλιή, κ. Οὐράνιος Θόλος, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

("Ἰδε Ὁδηγὸν Συνδρ. Κεφ. Δ', § 5—17)

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλαξουν: 1) ἡ *Ἀλκηστὶς* μὲ Ἠλιόβγαλτην, Ἀνατόλια. — 2) ἡ *Νέμεσις* μὲ Εὔαν, Συλφίδα, Ψυχήν.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ

103ον Δελτίον Εἰσφορῶν	
«Κυανόλευκη»	Δρ. 2.—
«Δοξασμένο Ἠπειρωτάκι»	» 3.—
«Ὄασις»	» 5.—
Χαρίλαος Μαργαρίτης	» 10.—
Μαϊκούλα Ι. Κέπετζη	» 14.—
Τ. Π.	» 1.40
Προηγούμενοι εἰσφοραὶ κατὰ τὸ 102ον Δελτίον ὄχι δρ. 23,427,70 ὡς ἐπιπρόσθη στὸ 11ον φύλλον κατὰ λάθος, ἀλλὰ Δρ. 23,452,70	
Ἐν ὅλῳ μέχρι 22/2/27	» 23.488.10

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *

ἐνέκρινα, χαίρω πολὺ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια'. *Χιονισμένο Πήλιο* (βέβαια τὰ Π. Π. τὰ δημοσιεύω μὲ κλῆρο,— τὰ καλύτερα πάντα, ἐννοεῖς, — γιατὶ λάβχίνω εἴκοσι, τριάντα τὴν ἑβδομάδα, ἐνῷ δὲ χωροῦν παρὰ δυὸ-τρία') *Τρελοκόριτσο* (τώρα πιὰ δὲν δέχομαι 'Ασκήσεις ἡ προθεσμία τελείωσε τὴν 31 Ἰανουαρίου') *Καπετὰν Ἀφαντον* (πολὺ μὲ συγκίνησαν αὐτὰ ταῦθόρμηνα καὶ ἀφελέστατα ποὺ γράφεις σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου καλό! σοῦ ἔστειλα 6 τετράδια') *Χρυσοῦν Ρόδον* (γιὰ Συλλογή, ἔλησε τώρα ἡ προθεσμία θὰ μοῦ στείλῃς ὅταν προκηρυχθῇ πάλι Διαγωνισμός ναί, καλὸ ὡς σχῆμα αὐτὸ τὸ Δενδρύλλιο, ἀλλὰ οἱ κλῶνοι καλύτερα πρὸς τὰπάνω· Μ. 'Αγγελία ὅ,τι θέλεις') *Μαυροθαλασσίην* (εἶχε πιὰ ἐκτελεσθεῖ κι' ἡ δευτέρα σου παραγγελία καὶ... τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται') *Γαλάζιον Οὐρανὸν* (τὸ βιβλιαράκι ποὺ λές δὲν τὸ ξέρω, δὲν τὸ εἶδα, ἀπὸ τὰ ὀνόματα ὅμως ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶναι καλὴ συλλογή') *Χαλιμὰν* (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του· ἀλλὰ σοῦ λέγω ἀπὸ τώρα ὅτι καὶ νὰ μὴν ἐγκριθῇ, δὲν εἶναι λόγος νὰπογοητευθῇς καὶ νὰ μὴ δοκιμάσῃς καὶ γιὰ τὴν Γ' Τριμηνία') *Κωνσταντῖνον Διογένην* (τὴ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴ μητέρα σου, τὴν παλιά μου συνδρομήτρια· χαιρετισμοὺς') *Ἀλκυόνα* (δὲν πειράζει· νὰ μοῦ γράφῃς ὅταν εὐκαιρῇς)· *Νεράϊδαν τοῦ Βοσπόρου* (ἄλλην *Νεράϊδαν* ἁπλῶς δὲν ἔχω, ὥστε δικό σου ἦταν τὸ γαλλικὸ· ἐκεῖνο Κρυπτογραφικὸ καὶ κατὰ λάθος παρελείφθη τὸ *Βοσπόρου*· τὴ λέξη «πρωτότυπον» τὴ σημειώνω στὶς Γαλλικὲς 'Ασκήσεις ὅταν τὴν σημειώνῃ ἀπὸ κάτω, — ἐπὶ λόγῳ τιμῆς πάντα, — κι' ὁ συνθέτης· ἀλλὰ σὲ μερικὰ εἴδη δὲν χρειάζεται· π. χ. στὸ Ciné - Rébus') *Φιρφιρῖκον* (τὰ ἔλαβα ὅλα· λυσόχ. ἔστειλα') *Ταρζὰν* (ἔστειλα 27 τετρ.) *Πάρθιον Βέλος* (φυσικά, παραμένει καὶ τὸ ἄλλο') *Βόσπορον* (νὰ μοῦ γράφῃς λοιπόν, γιὰ νὰ συνηθίσῃς καλύτερα· ἡ 'Ασκηση ἐκείνη ἦταν ἡ δική σου διορθωμένη κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ Κρυπτογραφικοῦ). *Δοξασμένο Ἠπειρωτάκι* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ) *Ραδόλφον Βαλεντῖνο* (ἔστειλα κι' ἐξοφλήθη ὁ λμός· μπορεῖς νὰ στείλῃς ὅλες τὶς λύσεις ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμα δημοσιευθεῖ') *Λεπτὴν Καρδούλαν* (ἀφοῦ ὁ πόθος σορ εἶναι νὰ βλέπῃς συχνὰ τὸ ψευδώνυμό σου, πρέπει νὰ μοῦ γράφῃς καὶ συχνά· σ' ἕνα γράμμα, κάποτε, μπορεῖ νὰ τύχῃ νὰ μὴν ἀπαντήσω') *Ἀρίωνα* (κι' ἐδῶ κάνει τώρα κρύο, καὶ παγωμένο τί νὰ γίνῃ! χειμώνας!...) *Μαρίαν Δανιόλου* (τὰ πρωτεῖα εἶναι πάντα στὸ χέρι σου· φτάνει νὰ βρῇς καὶ σὺ ἕνα ὡραιότερο· γιατὶ ὅμως νὰ εἶσαι τόσο φιλόπρωτη; καμμιὰ φορά, τὴν ἴδια ἀξία ἔχουν καὶ τὰ ... δευτερεῖα') *Ὀλυμπιονίκην* (χρήματα γιὰ Μ. Μ. δὲν βρῆκα στὸ γράμμα σου· σὲ τί βιβλίο σας εἶναι ὁ «Χορὸς τῶν Ὡρῶν» τοῦ κ. Φαίδωνος; στὰ «Νεοελληνικὰ» ἴσως τοῦ κ. Σαρρῆ; γιὰ τὴν «Ἰλιάδα» δὲν ξέρω· γράφε Βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου, ὁδὸς Σταδίου 46') *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (θὰ δημοσιευθῇ κι' ἡ δική σου, ἔννοια σου· δὲν κρατῶ αὐστηρὰ τὴ σειρά, γιατὶ πρέπει νὰ ταιριάζω ἀνὰ τρεῖς τὶς φωτογραφίες καὶ συχνὰ προτιμῶ μιὰ ποὺ ἔρχεται καλὰ στὸ σύμπλεγμα κι' ἂς εἶναι νεώτερη') *Ἐπαμεινώνδαν* (μετὰ χαρᾶς καὶ τὶς λύσεις τοῦ 231ου μπορεῖς νὰ τὶς στείλῃς ὅλες· γιατὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθεῖ οὔτε τοῦ 1ου φύλλου') *Αὔραν τοῦ Εὐξείνου, Σητειανόν, Καραμελίτσαν* κτλ. *Παλιὸ Βιολί, Φαέθοντα, Περαστικόν* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Φεβρουαρίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 26 Ἀπριλίου.)

177. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου φωνῆεν,
Τὸ δεύτερό μου μέλος,
Τὸ τρίτο ἀντωνυμία,
Σύμφωνο τὸ κατόπι.
Ἐπίρρημα τὸ πέμπτα,
Συριστικὸ στὸ τέλος.
Καὶ γιὰ νὰ τὸ βρῇς, λύτα,
Στὴν ἔνδοξη ἱστορία
Τοῦ Βυζαντίου κοίτα.

Ἀνατόλια

178. Στοιχειστονόγριφος

Σῶμα ἀνθρώπου ἢ καὶ δέντρου,
Τὸ κεφάλι τοῦ ἀφαιρεῖς
Καὶ τὸν τόνο του ἀνεβάζεις·
Κι' ὅταν εἶναι τρικυμία,
Σ' ὅ,τι γίνεται, ἂν μπορῇς
Πᾶς κι' ἀράζεις.

Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς

179. Ἀναγραμματισμὸς καὶ Μεταγραμματισμός.

Τὸν γνωστότατο θεὸ
Ἂν τὸν ἀναγραμματίσω,
Ὅρος νήσου θὰπαντήσω,
Ποὺ ἀντὶ Α' ἂν βάλω Ο,
Θὰ μπορῶ καὶ νὰ μεθύσω.

Κόντε Ρεπανάκης

180. Δημῶδες Αἴνιγμα

Τὸ πουγγὶ εἶναι στρογγυλό,
Κόκκινο καὶ παχουλό,
Καὶ γεμάτο ἀπὸ φλουράκια
Ποῦν' μικρὰ σὰ σουσαμάκια.

Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς

181. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώσκωνται κατὰ σειράν: ἐπίρρημα τρόπου, ὥρα τοῦ ἔτους, ρῆμα κοινόν, σημεῖον τῆς σφαίρας, ὑγρὰ ἔκτασις, μικρὰ διδακτικὴ ἱστορία, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀρχαῖος νομοθέτης.

Τραυματίας τοῦ 1913

182. Κρυπτογραφικόν.

1234567890 = Πρωτεύουσα
24388738 = Ὅμηρ. ἥρως.
3128 = Ἐξόγκωμα.
45828 = Μέρος δενδρόφ.
58928 = Κάτοικος πόλ.
658958 = Εἶδος κλίνης.
7695 = Ἀριθμός.
851158 = Ἅγιος.
95608 = Στρώνεται
010 = Θεά.

Τσέκου Κούγκαν

183-187. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Θεός, ἄρτος, πόρος, φόβος, ρίπτω.

Φίλαθλος

118. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων πολύτιμος λίθος· τὰ δεύτερα γράμματα κάτι ποὺ ἐξαπατᾶ τοὺς ἰχθεῖς, καὶ τὰ τρίτα ἀρχαῖον δικαστήριον εἰς τὰς Ἀθήνας:

1, Μικρὸν ὄρνιθον τοῦ σώματος, ἐκκρίνον ὑγρόν· 2, Νόμισμα ξένον· 3, Ἀρχαία πόλις· 4, Ἱδρυτὴς θρησκείας· 5, Πόλις τῆς Γαλλίας· 6, Πέρσης ποιητής.

Μηλολόνθη

189-191. Φωνηεντόλιπα Γνωμικά.

1.— ηε - υε - αιο
2.— ω - ιαιω
3.— ευωω - ιου

Ἀριστοκράτισσα

192. Γρῖφος

ι ι ἄτεχνα σ z f
ὑπ' κάτεργα
ι ι

Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

193. Logogriphe

Entier, je suis une saison.
Mais, si de mon nom
Une lettre est detournée,
Je ne suis plus qu'une journée.

(Πρωτότυπον) Ἄσπρος Παλιάτσος

194. Enigme

Ma tête vaut de l'or;
On me coupe le pied,
On me brise le corps,
Et je donne la vie
A qui me donne la mort.

Λιλιάνα

Τέλος τοῦ 231 Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 50

771. Μουσσολίνι (μοῦ, Σόλοι, νι.) — 772. Ταῦρος-Ὕρος-Σῦρος. 773. Σουδὰν-Σεδὰν.—774. Ἰχθύς.

775.

Σ	Β	Κ	
Α	Ρ	Ο	
Μ	Υ	Υ	
Ο	Ξ	Β	
ΣΙΚΕΛΙΑ			

776 - 780. Διὰ τοῦ Ο: *δμόλογος, γρόνθος, πρόγονος, μολοσσός, βρότος.*

Α —781. Ματαιότης ματαιοτήτων τὰ πάντα ματαιότης. ("Η ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ δεξιῶν, λαμβανομένου τοῦ α', γ', ε' καὶ κατόπιν τοῦ β', δ', ς'.) — 782. — Εβράχη. — 783-785. 1. Ὁ ψωμὸς *ζυμώνει*, ἡ καλογραῖα *ζῇ μόνη*. 2. Διότι τότε *πίπτουν τὰ φύλλα*. 3. Ὁ υἱὸς (Ἰός.) — 786. Μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε. — 787. *Εἰς τὸ δόκανο δὲ μπαίνει δυὸ φορὲς ἡ ἀλεπού*... (εἰς τὸ δοκ, ἄνω, δὲ μπαίνει δυὸ φορὲς ἄλε, ποῦ.) — 788. Revue-Rebus. 789-791. 1, Ἄμασις (âme, assise.) 2, Μενέλαος (menez, laos.) 3, Πρίαμος (prix, âme, os.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|KZ' — 253|

Μηλολόνθη, Ροδαλὴ Αὐγούλα, Ἡλιογέννητη, Ἄγνη Ψυχούλα, εὐχαρίστως θὰ ψηφίσω τὰ ψευδώνυμά σας μαζὶ μὲ τὶς φίλες μου.

Μεγάλη Ἑλλάς

|KZ' — 254|

Ἔδαν καὶ λοιποὶς προτείναντας Μ. Μυστικὰ μέσῳ Διοικήσεως, εὐχαριστῶ.

Καραμελίτσα

(KZ' — 255)

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Γλυκὸ Χαμόγελο, Τσάρλεστον, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Τζοκόντα, Νιόβη, Ἄγνη Ψυχούλα, Γιοῦ-Γιοῦ, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ Δ/σις (KZ'—34). Σύλλογε α' Ἑρμῆ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δῶρο σας.

Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς

(KZ' — 256)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ, ἐπιψήφιος Δημοψηφίσματος 1926, γιὰ τὰ πρωτεῖα.

(KZ' — 257)

"ΦΑΛΗΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ", ΑΠΟΤΕΛΕΣΜ. ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΩΝ 7/π. Πρόεδρος: Ἰωάννης Λεώπουλος, Ἀντιπρόεδρος: Λουκία Ζερβοῦ, Γραμματεύς: Ἄγγελος Πετρόπουλος, Ταμίας: Κωνσταντῖνος Τρωιλός.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: Ξεσπαθώματος: Ἰωάννης Ἀλεξάτος, Διαγωνισμῶν: Κρινὸ Κολομοίρη, Ἀντιπροσωπειῶν: Κωνσταντῖνος Βούλγαρης.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Ἀθηνῶν: Ἐλευθέριος Σιγάλας (Ἀμυνάνδρου 3), Θεσσαλονίκης: Ἐλευθέριος Ρουσσάκης.

Δ/σις: Ἰωάννην Λεώπουλον, Ἀφροδίτης 2, Παλαιὸν Φάληρον.

(KZ' — 258)

ΔΗΛΩΣΙΣ. Ὁ Δεύτερος Διαγωνισμὸς (KZ'—31) τοῦ "ΦΑΛΗΡΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ", παρατείνεται ὡς τέλος Μαρτίου. Προσεχῶς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πρώτου Διαγωνισμοῦ: Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ.

(KZ' — 259)

Διαπλασόπουλα-ες, ψηφίσατε ὅλοι καὶ ὁπόφορα ψευδώνυμα: Εὐστάθιος Δοξομήλης, Θέκλα, Ἀλεξία, Κυανόλευκος, Κουρσάρος, Χορκοῦφ καὶ Γίνος Βούγας.

|KZ' — 260|

Σοφία καὶ Ἀῶρα, ἔχετε πολλὰ καὶ ὡραῖα πράγματα ἀπ' τὴ Ζωή.

Παλιὸ Βιολί

(KZ' — 261)

Κοσμοχαλάστρα, Ψαροπούλα, Ἀφρόπα, Σιλουέττα καὶ Ἀνδεμίς, ἀνταλλάσσομεν μιὰ καρτοῦλα· Στείλατε: Ἐλευθέραν, Σπολένσκα 18, Ἀθήνας. ΕΛΑΦΙΝΗ

|KZ' — 262|

ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Τρεαντόρ: Εἶναι ἕνας νέος ποὺ εἶναι χορεύει ὅλους τοὺς χοροὺς καὶ ἰδίως τὸν charleston· παντοῦ ὅπου πηγαίνει διασκεδάζεται, μόνο ποὺ ὅταν βρίσκεται σπίτι του διαρκῶς στέκεται μπρὸς στὸν καθρέφτη του καὶ παίρνει πόζες. ΒΑΛΕΝΤΙΝΑ

(KZ' — 263)

Λέων τῆς Νεμέας, τί κάνει ἡ Ἀθηνοῦλα; Τί περίεργο ἔ;

ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(KZ' — 264)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΟΛΟΙ ΟΛΕΣ ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΠΕΡΟΧΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΦΟΣ

(KZ' — 265)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καρτῶν· τὸ πίων. Σωμετοχὴ μονόδραχμος, βραβεῖα βιβλία, προθεσμία δίμηνος. Δ/σις Γεώργιον Μπαζιάκην, Μολάοις.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΑΦΑΝΤΟΣ

(KZ' — 266)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Παρακαλῶ τὰ Διαπλασόπουλα-ες νὰ στείλουν στὴν Δ/σιν (KZ'—163) Ἄφος

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 18· ΑΘΗΝΑΙ